

שיחת השבוע

הרב יוצא לאור על-ידי צעירי אגודת חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

ספרים

טללי תשובה

מאת הרב יוסף יצחק כ"ץ
בהוצאת המחבר

ביאור רחב ומקיף על איגרת התשובה של בעל התניא, שבה מוסבר לעומק עניין התשובה. המחבר, ראש כולל להוראה במגדל-העמק, מרחיב בכל הדיבטים הנוגעים לעניין התשובה. 751 עמ'. טל' 03-9606018.

אור הגאולה

מאת הרב חיים ששון
בהוצאת לב ישראל חי

ליקוט מיוחד על גאולת ישראל, מתוך הספר 'אור החיים' של רבי חיים בן-עטר. מוגש בניקוד מלא ובאותיות מאירות עיניים. 172 עמ'. טל' 02-5725777.

אחד מי יודע

מאת הרב ניסן דוד דובאוו
בהוצאת מכון אסנט

המחבר, שליח חב"ד בדרום לונדון, מגיש ספר-כיס ובו מושגי-יסוד בסיסיים ביהדות. הספר נכתב במקורו אנגלית ותורגם לעברית, בהתאמה לקהל הישראלי, על-ידי מכון אסנט בצפת. 262 עמ'. הפצה: חיש, טל' 03-9600770.

שמנו לב

מאת עדים למעשי חסד
בהוצאת פלדהיים

הספר מכנס מבחר סיפורים שנשלחו אל תחרות הסיפורים של ארגון עזר מציון. הכותבים מספרים על מעשי חסד מופלאים שהיו עדים להם. 220 עמ'. טל' 02-5710965.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
4:27	5:00	5:17	4:37
5:27	6:01	6:10	5:33

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

להחזיר את הרכבת אל הפסים

הציבור מצפה מהרשימות הדתיות להשמיע את קולה של תורת ישראל בשאלות הגורליות של חיי העם והארץ. צריך לומר את הדברים האלה בקול רם ובעוז ולהיאבק עליהם

מהתורה, שהיא תורת חיים ו"היא חכמתכם ובינתכם", מתנהגים בדרך שמסכנת את החיים והביטחון ושכולה שטות ואיוולת.

זו השעה שבה צריך להישמע קול ברור וצלול מהרשימות המייצגות את תורת ישראל. את העמדה הזאת ביטאה היהדות הנאמנה כאשר עלתה על הפרק שאלת ה'חלוקה'. ב'כנסייה הגדולה', שהתכנסה במרינב שבצ'כוסלובקיה לפני יותר משבעים שנה, נתקבלה החלטה השוללת לחלוטין את תכנית ה'חלוקה': "גבולי ארצנו הקדושה תחומים על-ידי מנחיל ארצות בתורתו הקדושה והקבועים לדורות עולם. בלתי-אפשרי משום כך שהעם היהודי מצידו ויותר באיזו צורה שהיא על הגבולות האלה. כל ויתור שכזה אין לו שום ערך".

מעניין כי הגאון רבי מנחם זמבא ביטא בנאומו את הקשר בין האמונה בתורה לאמונה בארץ-ישראל: "רק אנשים אשר להם העוז המר לקרוע גזרים מתורתנו התמימה והקדושה - הם-הם אשר ירהיבו בנפשם לקרוע גם את ארצנו לגזרים. אבל אנחנו, המוסרים נפשנו על כל אות ואות ועל כל מנהג שבישראל - לא נוכל בשום אופן להסכים לוותר אפילו על צעד ושעל אחד מארצנו הקדושה".

לא רק שדולה

הציבור מצפה מהרשימות הדתיות לא להתנהג כשדולה מגזרית בלבד, הדואגת לצורכי בוחריה (אף שזו שליחות לגיטימית כשהיא לעצמה), אלא להשמיע את קולה של תורת ישראל בשאלות הגורליות של חיי העם והארץ. תפקידן למשוך את כל המערכת הציבורית, שירדה מהפסים, בחזרה לנתיב הנכון.

השבת נקרא בתורה על ההבטחה האלוקית לתת לנו את ארץ-ישראל. שמירת ההבטחה הזאת מחוייבת לא רק על-פי האמת והצדק של תורתנו הקדושה, אלא היא הדרך האחת והיחידה שבכוחה להביא לנו שלום וביטחון. צריך לומר את הדברים האלה בקול רם ובעוז ולהיאבק עליהם, ומובילי המאבק צריכים להיות מייצגיה של תורת ישראל.

אם נתעלם מריחה הרע של הפוליטיקה, האוכלת כל חלקה טובה, ימי בחירות הם ימים שבהם הציבור יכול לבחור דרך ומדיניות. הדבר הטבעי והמתבקש הוא להחליט החלטה ברורה אם רצוננו להמשיך בדרך הוויתורים והנסיגות, שבה הלכנו מאז ימי אוסלו האומללים, או לנקוט מדיניות תקיפה ואיתנה, שתחזיר אותנו לדרך המלך.

יותר מחמש-עשרה שנה אנו הולכים בדרך שבה שם המשחק הוא - נסיגות תמורת הסכמים, חלקים מארץ-ישראל תמורת הבטחות להפסקת הטרור. לאן הדרך הזאת הביאה אותנו, כולנו יודעים. במקום שקט ושלום, קיבלנו מרחץ דמים שלא ידענו כמותו. אם בשנים האחרונות אנו נהנים ממעט שקט, הרי זה אך ורק משום שבניגוד להסכמים החתומים, איננו מניחים לרשות הפלסטינית לערוב לביטחוננו, אלא כוחות הביטחון שלנו נכנסים יום-יום ולילה-לילה לתוך קיני המחבלים וגודעים את התארגנויות הטרור בעודן באיבן.

אך למרבה הצער, במקום להפיק את הלקח ולהבין שזו דרך מסוכנת והרת-אסון, שככל שנעמיק בה יגברו הסכנות לכל תושבי הארץ - מערכות השלטון והתקשורת דוחפות להמשך התהליך, כאילו זו הדרך האחת והיחידה ואין בלתה. גם אחרי שראינו איזו מדינת טרור קמה ברצועת עזה לאחר שיצאנו ממנה, מוסיפים לדבר על הקמת מדינת טרור שנייה בתוככי יהודה ושומרון, כאילו זה דבר מובן מאליו.

החלטה ישנה ואקטואלית

ההבנה כי תהליך אוסלו הוא צרה צרורה וסכנה חמורה, אינה קשורה כלל וכלל לאמונה בה' ולשמירת תורה ומצוות, אלא לשכל ישר. עובדה שיש בעולם לא-יהודים הסבורים כי מדיניותה של ישראל היא איוולת גמורה, שאינה מתיישבת עם ההיגיון הבריאי. ובכל-זאת נוצרה כאן זיקה בין אמונה בה' ובתורתו ובין ההתנגדות לנסיגות ולוויתורים.

נראה שבשונה מכל עם אחר, אצל יהודים הדברים קשורים זה בזה. כאשר מתנתקים

ברכה למברך יהודי

חיצוניים בלבד, והיא באה מדרגה אלוקית חיצונית יותר. ברכה זו אמורה גם על אומות העולם.

ברכה פנימית

למעלה מזה הן הברכות שבשני הפסוקים האחרים. שם מדובר על "יאר ה' פניו אליך" ו"ישא ה' פניו אליך". 'פניו' מלשון פנימיות, וזו ברכה שבאה מפנימיותו של הקב"ה. וכפי שאמרו חז"ל על הפסוק "ישא ה' פניו" – "וכי הקב"ה נושא פנים? אלא אמר הקב"ה וכי לא אשא פנים לישראל!?!...". הרי שיש כאן 'משוא פנים', במונח החיובי, לעם ישראל.

נמצא שגם בברכה שהקב"ה נותן לגוי שמברך יהודי מודגשת מעלתו של עם ישראל, שהרי ברכתו של הגוי באה מכוח הברכה "ברוך תהיה מכל העמים". משמעותה של הברכה היא, שאותו גוי יזכה להיות מאלו שייסיעו לעם ישראל, בבחינת "ועמדו זרים ורעו צאנכם", כפי שיהיה בשלמות בזמן הגאולה האמיתית והשלמה.

(תורת מנחם כרך כד, עמ' 190)

ברכה נפלאה ועליונה לאין-ערוך. ברכת שלום יכולה להיות 'מפני דרכי שלום', ואף אם זו ברכה אישית, אין היא אלא ברכה אנושית, שיהודי מברך את הגוי. לעומת זאת, הפסוק "ואברכה מברכך" מבטא את ברכתו של הקב"ה עצמו, ברכתו של הבורא, ומובן שהיא נעלית לאין-ערוך מברכת האדם. רבי ישמעאל ביקש להעניק לגוי שבירכו את הברכה העליונה הזאת.

ברכה חיצונית

אולם אף-על-פי שגם הברכה שהקב"ה נותן לגוי היא ברכה עליונה ביותר, שבאה מהקב"ה עצמו, בכל-זאת יש הבדל בין הברכה שיהודי מקבל לברכה שמתברך בה לא-יהודי. הברכה הכוללת הכול היא ברכת כוהנים, שבה שלושה פסוקים. הפסוק הראשון שייך גם לגוי, אך שני הפסוקים האחרים שייכים רק לבני ישראל.

בפסוק הראשון נאמר: "יברכך ה' וישמרך". פירוש הברכה בפשטות הוא: "ברכך" – "שיתברכו נכסיך"; "וישמרך" – "שלא יבואו עליך שודדים ליטול ממנוך". זו ברכה העוסקת בעניינים

אשר ציווה הקב"ה את אברהם אבינו "לך-לך מארצך... אל הארץ אשר אראך", בירכו כמה וכמה ברכות. אחת הברכות היא: "ואברכה מברכך". כלומר, כל מי שיברך את אברהם – יזכה שהקב"ה עצמו יברכנו.

מסופר בתלמוד הירושלמי שגוי אחד פגש את רבי ישמעאל ובירכו, אך רבי ישמעאל לא השיב לו ברכה, אלא אמר לו כי כבר נאמר "ומברכך ברוך". מסבירים ה'תוספות', שבכך התכוון רבי ישמעאל לומר: "איני צריך להחזיר לך שלום, שברכתך כתובה בפסוק 'ואברכה מברכך'".

למה לא השיב ברכה

רבי ישמעאל נמנע אפוא מלהשיב שלום לברכתו של הגוי, מכיוון שכבר קבע הקב"ה שכל המברך יהודי מתברך ממנו. אך מדוע הסתפק רבי ישמעאל באזכור הברכה שבידי הקב"ה ולא החזיר שלום לגוי? למה לא נהג כרבן יוחנן בן זכאי, שהגמרא מעידה עליו "לא הקדימו אדם שלום מעולם, ואפילו נכרי בשוק"?

אלא שבהתנהגותו זו ביקש רבי ישמעאל לבטא

מן המעיין לך-לך | מאת הרב אליעזר ברוך

להגיע אל השרש

"ויאמר ה' אל אברהם לך-לך מארצך וממולדתך ומבית אביך" (בראשית יב, א). כל אדם מישאל צריך לילך אל עצמו ואל שורשו, כי זו כל התכלית.

(רבי אהרן מקרלין)

הנאה טובה

"לך-לך" – "להנאתך ולטובתך" (רש"י). משום שעל-פי-רוב, לא כל הנאותיו ותענוגותיו של האדם לטובתו הם.

(רבי חנוך מאלכסנדר)

השרש מאיר

בציווי ה' לך-לך אברהם מקבל את ההוראה שעליו לילך להתעלות ולהגיע לשרש נשמתו. כי עצם הנשמה אינה מאירה בגוף, וכאן נצטווה אברהם לפעול ששורש הנשמה יאיר להארת הנשמה שבגוף.

(ספר המאורים ת"ש)

רק בארץ ישראל

כל העולה לארץ ישראל – אל עצמו ואל שורשו

הוא עולה. בארץ ישראל הנשמה יכולה לבטא את עצמה ואת שורש יניקתה.

(עוללות אפרים)

סוד הביירוים

מאז שאמר הקב"ה לאברהם "לך-לך מארצך" התחיל 'סוד הביירוים'. האדם הולך למסעיו על-פי גזרת ההשגחה העליונה, למקום שהניצוצות הצריכים להתברר על-ידו מחכים לגאולתם.

(היום-יום)

למצות את האפשרויות

'לך-לך' – לעצמיותך. אין האדם נדרש לעשות למעלה מכוחותיו, אבל הוא נדרש להשיג ולעשות מה שבאפשרותו.

(עיטורי תורה)

למה ניסיון

אף שהציאה לארץ ישראל הייתה לטובת ולהנאתו, נחשב הדבר אחד מעשרת הניסיונות שנתנסה בהם אברהם אבינו. הניסיון כאן היה לראות אם במעשה זה יימשך אברהם אחר הנאות וטובותיו או שיעשה כן רק מחמת ציווי ה'.

(שפת אמת)

אמרת השבוע

לחפש יכולים

אחד מחסידיו של רבי מנחם-מענדל מקוצק שאל את רבו: "איך אפשר להגיע להכרה אמיתית באלוקות?"

נתן בו הצדיק מבט חד ואמר:

"חז"ל מספרים שאברהם אבינו הכיר את בוראו' בהיותו בן ארבעים ושמונה. ומה עשה עד אז, וכי היה הולך בטל? אלא ודאי שכל אותן שנים עסק אברהם בחיפוש הדרך אל הקב"ה, מתוך כמיהה עזה לאלוקות, ובגיל ארבעים ושמונה הצליח להגיע להכרה באלוקות".

והוסיף רבי מנחם-מענדל: "לא כל אחד ואחד מסוגל להגיע להכרה באלוקות כמו שהשיג אברהם אבינו, אבל כל אחד ואחד יכול ללכת בדרך שהלך בה עד גיל ארבעים ושמונה - דרך של כמיהה וחיפוש".

ברית שלום

ליבו החל הולם בחוזקה. קציץ במשטרה החשאית סימן לו להתקרב אליו. הוא פנה לעברו ברגליים כושלות, ואז הפנה הקציץ את גבו והתחיל ללכת, מסמן לו לבוא בעקבותיו.

אלו היו הימים שלאחר המהפכה הקומוניסטית. כל פעילות דתית, כגון לימוד תורה עם ילדים, שחיטה כשרה או מילה, הייתה אסורה בהחלט. העוסקים בפעילות זו כונו "קונטר" ובלוציונרים, היינו 'מתנגדי המהפכה', ודינם היה – הגליה לסיביר או אף ביצוע הגרוע מכול.

החסיד החב"ד"ר בצלאל וילשנסקי, שהתגורר אז בעיר ורונז' שברוסיה, היה אחד הפעילים האלה. הוא היה מלמד ילדים בסתר, וגם רב, שוחט ומוהל. לא פלא שבמשטרה החשאית ידעו עליו. אולם הדבר לא מנעו מלהמשיך בפעילותו במסירות נפש.

באותו בוקר נאלץ ר' בצלאל לעבור ליד בניין המשטרה החשאית, ושם ראה אותו הקציץ. באין ברירה פסע דומם בעקבותיו כחצי שעה, עד שהגיעו לשכונה יוקרתית. הקציץ נכנס לאחד הבתים ובצלאל אחרי.

הם ישבו זה מול זה בסלון הבית. דממה מתוחה שרתה באוויר. ואז פתח הקציץ ואמר: "שמי פיוטר דוברנין, רב-פקד במשטרה החשאית. אני ואשתי יהודים. לפני יומיים נולד לנו בן, ולמרות התנגדותה של אשתי, רצוני למול אותו. יודע אני כי מוהל אתה, ובקשתי ממך לערוך לילד את ברית-המילה".

במוחו של בצלאל התרוצצו המחשבות. מי יודע אם אין טומנים לו מלכודת, וכשיודה במלאכתו זו, לא יזכה לראות עוד את בני משפחתו. מצד, אם כנים דברי האיש, כיצד יוכל לסרב, והילד יישאר ערל כל ימיו ולא ייכנס בבריתו של אברהם אבינו?!

בהחלטה אמיצה של מסירות נפש ענה בשקט: "הראה לי את התינוק". הם נכנסו לחדר פנימי, ושם נם את שנתו תינוק שאך נולד. לאחר שבדק את התינוק, הבטיח בצלאל לחזור ביום השמיני, כמבוקש, ונפרד מהקציץ לשלום. הקציץ הבטיח כי אימו של התינוק לא תחיה בבית באותה שעה.

בבוקר יום הברית התייצב בצלאל בפתח ביתו של הקציץ. מלבד התינוק, אביו ובצלאל לא היה שם איש. בצלאל ערך את הברית במהירות ובמיומנות, ושמו של התינוק נקרא בישראל

מיכאל. האב המאושר רצה לכבד את בצלאל בלגימת משקה ומיני מתיקה, אך בצלאל הזכיר לו כי בגלל הכשרות לא יוכל לטעום אצלו דבר. כעת פנה הקציץ לבצלאל ואמר: "דרכינו נפרדות. הבטח לי דבר אחד, כי אם

ביום מן הימים נשוב וניפגש, לא נכיר זה את זה". עיני שניהם נפגשו לרגע, בהבנה ברורה, והם נפרדו בשתיקה. עברו שנים רבות. בצלאל המשיך בפעילותו החשאית גם באזורים אחרים ברוסיה. כחסידי רבים בזמנו, נסע גם

לומדים גאולה | מאת מנחם כרוד

שלב ההכנה

נותיו של העולם מתחלקות לשלוש תקופות, כפירוט הגמרא (סנהדרין צז,א; עבודה-זרה ט,א): "ששת-אלפים שנה הווי עלמא, שני אלפים – תורה, שני אלפים – תורה, שני אלפים – ימות המשיח". תקופת ה'תורה' נסתיימה כאשר אברהם אבינו הגיע לשלב "הנפש אשר עשו בחרן". אז החלה תקופת ה'תורה' – אברהם החל להפיץ בעולם את האמונה בה' אחד. הדבר תואם גם את מאמר המדרש: "עד אברהם היה העולם מתנהג באפלה, משבא אברהם – התחיל להאיר".

אולם תקופת ה'תורה' עצמה מתחלקת לשתי תקופות בולטות: קודם מתן-התורה ואחרי מתן-התורה. תקופת האבות היא מעין שלב-ביניים – בין תקופת ה'תורה' לבין תקופת ה'תורה' שלאחר מתן-התורה – שהכשיר את העולם לקבלת התורה והמצוות.

שלושה אבות

אברהם, יצחק ויעקב נקראים 'אבות' ('אין קוראים אבות אלא לשלושה', ברכות טז,ב), מפני שבהם התגבשה המהות המיוחדת של העם היהודי (שהגיעה לשלמותה במעמד הר-סיני). הם ה'אבות' שלנו, שכן כל יהודי ויהודי נושא בקרבנו, בירושה, מתוקף היותו יהודי, את מהותם של האבות. דרגתם הרוחנית של צדיקים אחרים, כמו השבטים וכדומה, אינה מצויה בהכרח בכל אדם, אך דרגתם של האבות חייבת להימצא בכל יהודי. על-כן אמרו חז"ל, ש"כל אדם מישאל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב", מפני שבכל יהודי קיימת דרגת האבות.

כל אחד ואחד משלושת האבות הצטיין באחד משלושת ה'קווים': חסד (אברהם), גבורה (יצחק), תפארת (יעקב). ועד שאומרים, כי האבות 'החליפו' בעבודתם הרוחנית את המידות העליונות, כמאמר: "אמרה מידת החסד לפני הקב"ה: מימי היות אברהם בארץ לא הוצרכתי אני לעשות מלאכתי, שהרי אברהם עומד ומשמש במקומי". זאת, מפני שהאבות הקדושים ביטלו לחלוטין את מציאתם האישית, עד שלא היו אלא כלי-שרת בידי המידה האלוקית שביטאו.

התבטלות כזאת מוגדרת 'ביטול המרכבה'. כשם שהמרכבה אינה בגדר מציאות עצמאית, אלא היא כלי-שרת בידי האדם המנהיג אותה; כך היו האבות בטלים לחלוטין לקב"ה, עד שכל ימיהם ובכל מעשיהם לא היו אלא כלי-ביטוי של הקדושה. לכן נאמר: "האבות הן-הן המרכבה", ולכן נקרא הקב"ה 'אלוקי אברהם', 'אלוקי יצחק', 'אלוקי יעקב', מפני שהאבות לא היו מציאות עצמאית, אלא התבטלו לגמרי לקב"ה ונכללו באורו.

האבות הכינו ואנו בונים

האבות היו הראשונים שהחלו להאיר את העולם באור אלוקי. הואיל והתבטלותם לקב"ה הייתה מוחלטת, זכו להוריד לעולם אורות אלוקיים נפלאים ביותר. בכך הכינו בעבורנו את הכוחות לקיום התורה והמצוות שלנו.

תורת החסידות מביאה על כך משל מאב שמכין בעבור בנו את כל חומרי-הבניין ואף את תכנית הבנייה, והבן צריך רק ליטול את החומרים ולבנות את הבית בפועל. במשל זה באות לידי ביטוי שתי נקודות: א) החומרים ניתנים לבן מן-המוכן על-ידי האב; ב) הבנייה בפועל נעשית על-ידי הבן.

אף שנמשל כן: האבות הורידו לעולם אורות עליונים ביותר והכשירו את העולם לקבלת אור הקדושה, אך העבודה המעשית של קידוש המציאות הגשמית לא נעשתה על-ידי האבות, אלא דווקא על-ידינו. למצוות של האבות לא היה הכוח להיקלט בתוך המציאות הגשמית, להתמוג איתה ולקדשה; הן נשארו שני דברים נפרדים. על-כן אנו אומרים שהאבות רק הכינו את הקרקע, אבל הכוח לקדש את המציאות הגשמית ולהעלותה – ניתן רק לבני-ישראל במעמד הר-סיני, והוא יתגלה בפועל בגאולה האמיתית והשלמה.

הוא בשליחות הרבי הרי"צ, רבי יוסף-יצחק מליובאוויטש, למקומות רחוקים ברחבי רוסיה, כדי לשמור על גחלת היהדות.

באחת השליחויות האלה הגיע לכפר קטן. במקום נותר מקווה, אשר שימש את כל האזור. לא-כבר הייתה יד השלטונות גם בו, והם פגעו בו בדרך הפוסלת את כשרותו. על שער המקווה נתלה שלט שהזהיר כי כל מי שינסה לתקן את המקווה, צפוי לעונש חמור.

בצלאל פנה לכתובת שקיבל, אל אדם שעליו נאמר לו: "אפשר לסמוך עליו". הוא המתין לרדת הלילה, ואז יצאו שניהם אל מבנה המקווה הסגור. חישי-מהר נכנסו פנימה. בצלאל בחן בקפדנות את הפסול במקווה, ואימץ את מחשבתו למצוא דרך שבה יוכל להכשירו. הנה הוא נזכר. מקרה כזה אכן מובא בספרי ההלכה ושם צוינה הדרך להכשרה, אך לשם כך הוא זקוק לספרי ההלכה העוסקים בעניין.

הם חזרו לבית המארח, ובצלאל ישב לכתוב מכתב לאימו. וכך כתב: "אמי היקרה, מה שלומך? אצלי ומשפחתי, תודה לק"ל, הכול שלום. הנני עוסק כעת בתיקון המקווה בכפר שאלי נשלחתי, ודרושים לי מאוד ספרי ההלכה: רמב"ם הלכות טהרה, דיני תיקוני המקווה וטהרתו, וספר שאלות ותשובות 'צמח-צדק' על שולחן-ערוך יורה דעה. הספרים נמצאים בארון שמאחורי הווילון בחדר הפנימי. נא שלחי לי אותם בדואר המהיר. אסיים בתודה, ממני בגעגועים, בצלאל".

בבוקר למחרת שלשל בצלאל את המעטפה לתוך תיבת הדואר, ורגע לאחר מכן תפס את הטעות הנוראה שעשה, וצעקה נפלטה מפיו: "מה עשיתי?!". הלוא במו ידיו הסגיר את עצמו לשלטונות. כיצד זה שכח כי כל מכתב עובר את ביקורת הצנזורה הממשלתית? אך את הנעשה אין להשיב, ובצלאל החל להכין את עצמו למצוד של המשטרה אחרי.

עברו כמה ימים ודבר לא אירע, אולם בוקר אחד שב מארחו ובידו מעטפה הממוענת על שמו של בצלאל, ובה שני מכתבים. בצלאל פתחם בהתרגשות. מכתב אחד היה מכתבו האומלל המקורי, והשני היה העתק של מכתב אחר, שם הנוסח היה דומה אך קצר יותר: "אמי היקרה, מה שלומך? אצלי ומשפחתי, תודה לק"ל, הכול שלום. אסיים בתודה, ממני בגעגועים, בצלאל". קשה היה לבצלאל לתפוס מה פשר שני המכתבים, ומי האיש שכתב את המכתב השני. הוא הפך את המעטפה והביט בחותמת שעליה. באותיות אדומות, וברורות היה כתוב: מוסקווה 1929, צנזור ראשי, פיוטר דוברנין.

כששליחי 'המוסד' זקוקים למוהל

הרב קרמר: "במילה יהודית התינוק סובל פחות"

יעשה את המילה תוך גרימת סבל קטן יותר לתינוק. "זו הנחה מוטעית", הוא טוען בלהט. "ההבדל בין פעולה רפואית למילה יהודית, מבחינת כאב התינוק, מתמצה בכך, שבמילה יהודית התינוק סובל מחתך המילה ואילו בפעולה רפואית התינוק צורח מזריקת ההרדמה, שגורמת סבל גדול יותר. אלא שהרופאים מבצעים את ההרדמה בחדר צדדי, ללא נוכחות ההורים, וכך אין הם מודעים לסבל הרב של התינוק. זריקת ההרדמה הזאת מיותרת ומזיקה, וכבר נאסרה על-ידי כל הרבנים."

עוד הוא מציין כי "הרופאים מנתחים באמצעות 'מגן ברונשטיין' או 'מגן-צר', שנאסר על-ידי כל פוסקי ההלכה. אמנם ה'מגן-צר' מונע דימום, אך הוא גם מונע את הטפת דם ברית המילה, המחוייבת על-פי ההלכה."

מסורת הברית

במרוצת השנים נתקל בסיפורים רבים ומקוריים. "הזמנתי לערוך ברית", הוא מספר. "כשבאתי, הודיע לי האב כי הוא נאלץ לקיים את הטקס נגד רצונו, בגלל דרישת האם. מכיוון שכך, החליט להמתין בחוץ עד אחרי המילה. התחלנו בטקס הברית, כאשר הסנדק ממלא את מקום האב, שהמתין מעבר לדלת. כשרק התחלנו לקרוא 'שמע ישראל' נכנס האב לחדר והכריז בהתרגשות: 'אני האבא של התינוק', ומילא את תפקידו כאב הרוך הנימול."

בימים האלה יצא לאור ספר שכתב ושמו 'מסורת

ב ני משפחתו של הרב **דוד-צבי קרמר**, ידעו שכאשר הטלפון מצלצל בבית, ייתכן שהמשמעות היא עוד נסיעה דחופה לחו"ל. קרמר, חסיד ברסלב, הוא מוהל מומחה, ובמרוצת השנים מל אלפי ילדים. כיום הוא המוהל של המרכז הרפואי 'ביקור חולים' בירושלים ומכשיר מוהלים. "ערכתי בריתות רבות ברחבי העולם, כשנשלחתי למול את ילדי עובדי השגרירויות", הוא מספר. "במקומות האלה הכתובת הראשונה היא, כמובן, בתי-חב"ד, המקיימים תפילות כסדרן ומספקים אוכל כשר. נשלחתי לערוך בריתות גם בעבור אנשי 'המוסד', בריתות שנעשו בבתי פרטיים."

תינוקות נטושים

תלמידיו, בארץ ובחו"ל, משמשים מוהלים. הוא רואה בכך סייעתא דשמיא מרובה. "שיטת הלימוד שלי מלמדת בעין יפה ובסבלנות רבה את מלאכת הקודש על בורייה, לצד הפרקטיקה. נוסף על כך, תלמידי בכל רחבי העולם יודעים כי בכל שעה יש להם קו פתוח להתייעצות ולהכוונה", הוא מדגיש.

הוא משמש גם מוהל 'השירות למען הילד' בירושלים ובסביבותיה. "אני מל תינוקות רבים ללא הוריהם. אלה תינוקות שננטשו בבית-היולדות או הועברו לרשויות הרווחה לצורך אימוץ."

מוהל רופא

לא אחת הוא נתקל בהורים הסבורים כי רופא

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

ספק-דילוג בתפילה

שאלה: מי שמתפלל על-פה וכשהגיע לברכות קריאת שמע נדמה לו שדילג על קטעים בפסוקי דזמרה, האם הוא רשאי לחזור ולאומרם? ומה יעשה מי שמברך ברכות השחר על-פה, ונדמה לו שדילג על כמה ברכות?

תשובה: רצוי להתפלל ולברך תמיד מתוך הסינור. זאת לא רק מחשש לדילוגים, אלא בעיקר כדי לכוון היטב בתפילה, ולהתפלל מתוך קבלת-עול מלכות-שמים שלמה. ונתנו רמז לזה מהפסוק (אסתר ט, כה) "אמר עם הספר - ישוב מחשבתו הרעה", היינו, כשמתפללים מתוך הספר - מתבטלות המחשבות הבלתי-רצויות. כלל הוא, שאם אדם חושש שדילג על קטע כלשהו ובינתיים כבר אמר קטע שלאחריו, אנו מניחים שהמשיך כדרכו ואמר הכול. למשל, בהיותו מסופק אם הוא עומד במילה 'וכתבתם' של פרשת 'שמע' או בזו של

הברית'. הספר מלווה את האב מרגע הלידה ועד ה'שלישי למילה'. הספר עוסק בכל שאלה הלכתית אפשרית בסוגיות הברית, במנהגים, בסגולות, בלימוד ובתפילות. עתה הוא עמל על כתיבת ספר למוהל. הספר יספק ידע מקצועי ורפואי רב, פתרונות למצבים מורכבים, בעיות שעלולות להתעורר וחשוב מכול - זיהוי מצבים בעייתיים מראש ומניעתם. "רבנים גדולים, לצד רופאים שעמם אני בקשר מתמיד, לוחצים עליי ללא הרף להוציא לאור את הספר בגלל הצורך הרב שיש בו", הוא אומר.

גיליונות

שיחת השבוע

בעברית וברוסית

מופצים בכל רחבי ארה"ב להזמנות ולפרסום אנא פנו:

1-917-215-9440

sh-usa@chabad.org.il

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוה מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

שולחן שבת
לכל התורה בכרך אחד
שלוש שיחות לכל פרשה,
מאוצר שיחותיו של
הרבי מליובאוויטש

1-718-6041020

סופר כת"ם • HaSofer
RABBI MOSHE KLEIN
משיה הלוי קליין
321 Kingston Avenue
718-221-2222

www.esofer.com
A HaSofer Company